

ВЪЗРЪХЪ

ВЪСТНИКЪ ПОЛИТИЧЕСКЪ, КНИЖЕВЕНЪ И ТЪРГОВСКИЙ.

ИЗДАВА СЯ ВСЯКА СЪББОТА.

МАРКО Д. БАЛАБАНОВЪ

Годишното спомоществование за вжръ въ Държавитъ е една лира турека, а за на вжръ отъ Държавитъ ся притурятъ пощенскитъ разности. Спомоществованието за шестъ мѣсяци е половина лира турека. Всяко спомоществование ся предплаща.

Писма, носовободены отъ пощенски разности и неподписани, не ся приѣматъ по никакъвъ начинъ.

Всяко нѣщо, което ся относилъ до Слѣдствіята и Управленіето на ВЪЗРЪ, било до Редакціята, ся праща до притежателятъ на вѣстникъ въ Цариградъ — Напазъ-Ханъ, № 34. Спомоществованіята започватъ отъ началото на всякій мѣсяць.

За извѣстия и за други частни помѣстванія ще ся по два гроша на редѣтъ.

ЦАРИГРАДЪ, 24 Януарій.

Най сетнѣ народното събрание въ Версайль пристѣпи да си произнесе върху установитъ законы, главната цѣль на които споредъ монархиститъ е да ся улесни установленіето на монархията, а споредъ республиканцитъ — установленіето на республиката. Като не можеха или не смѣяха ли едни или другитъ по настоящему да си произнесатъ рѣшително и окончателно върху образъта на правленіето, тѣ изощряватъ сичкитъ си способности, употребляватъ най хитри средства за да пнжтъ възможность да владѣятъ поне бѣдѣщето. Отъ предложениѣтъ законы на разсудваніе бѣше законътъ за распушаніето на събранието отъ председателъ. Макъ-маконъ лично желаеше, что то ва право да ся даде само на председателъ; на легитимиститъ и на бонапартиститъ това изпосеще; но умѣреннитъ республиканци и орлеаниститъ-монархисти ся стрескаха да дадатъ такава важно право на началникътъ само на изпълнителната власть. Распушаніето на събранието не бѣше страшно толкозъ по преди за республиканцитъ; тѣ го даже желѣхъ; но послѣднитъ успѣхи на бонапартиститъ въ изборитъ ги направиха да ся позамыслятъ. Распушаніето на събранието за умѣреннитъ монархисти не е желателно, защото тѣ ся страхуватъ, че една такава случайность може да хвърли Франція въ голѣми брыкотини, и естествено е, че ще отдалечи отъ вжръбѣшиятъ животъ на страната трайнитъ порядѣкъ, както и ще способствува за продълженіето на настоящето и ничтожно вѣиіе въ международно отношеніе. И тѣмъ чинитъ и другитъ тръскаха да ся вжръбѣшатъ. Но какъ? Единитъ отхвърлятъ монархията, другитъ — республиката; едниѣ мыслятъ чрезъ установитъ законы да осигурятъ бѣдѣщето въ полза на республиката; другитъ видатъ въ тѣзи законы стѣпка къмъ монархията. Съгласеніето обаче ся достигнало; телеграфътъ ни извѣсти, че десныйтъ центръ далъ гласъ заедно съ лѣвыйтъ противъ предложеніето на крайната десна стѣрна, което е, както рекохъме, да ся даде лично право на Макъ-Махона за распушаніето на събранието. Напротивъ тона послѣдното рѣшило, чрезъ 449 гласове противъ 249, че прѣдседателътъ на республиката, не ще може да распуша събранието освѣнъ слѣдъ като земе мнѣніето на Сенатътъ. Прѣдседателътъ на республиката — думы, вмѣстени въ пріетыйтъ законъ, причиняватъ радость въ стѣпътъ на республиканцитъ; тѣ мыслятъ, че това ще може да утвърди республиката въ Франція, като забравятъ, че предложеніето на Лабуле, да ся провъзгласи окончателно республиката, ся отблъсана отъ събранието чрезъ 359 гласове противъ 335. Думитъ: прѣдседателътъ на республиката не рѣшава ничто; тѣ споменува за едно нѣщо, което днесъ сществува; но тѣ никакъ не задѣлжватъ бѣдѣщето. Десныйтъ центръ не можеше никакъ да купи гласовѣтъ на лѣвыйтъ съ такава скъпа цѣна; ликованіето слѣдователно на лѣвыйтъ центръ е неоснователно. Сщъ тѣй е неоснователно и мнѣніето, че началникътъ на изпълнителната власть, като не може да распуша събранието безъ мнѣніето на Сенатътъ, то това е една гаранція за притязаніето на республиканцитъ. Тѣзи послѣднитъ мыслятъ, че постепенно печалатъ, и най сетнѣ ще вжръбѣшатъ. Наистина, гласовѣтъ 359 и 335 — противъ и за предложеніето на Лабуле — нѣчто такава показува; 13 гласове е трѣбало още да ся приѣме това предложение. Но 335-тъ гласове сички республикански ли сж? Не е ли извѣстно, че бонапартиститъ и легитимиститъ трѣсатъ въ брыкотинитъ своето вѣсторжествование? При това, единъ пакъ республиката прогласена, съгласіето на республиканцитъ отъ разны бонси свѣршува, и не минуе ще настане анархията, която и другий пакъ, ще

достѣта на лѣвыйтъ центръ е неосжщественіето на страхътъ отъ едно ку дѣта за полза на Наполеона IV; по това, гласоподаваніето на лѣвыйтъ центръ заедно съ десныйтъ е извикано отъ голѣма необходимостъ, отъ належаща опасность.

Относително до законодателната власть французското Събрание пріело двѣ Събрания: Камара на депутатитъ и Сенатъ. Камарата на депутатитъ ся съставя чрезъ всеобщо гласоподаваніе подъ условія опредѣлены отъ избирателныйтъ законъ. Сенатътъ ся състои отъ членове избрани или назначени по стратѣириость и по условія, които ще ся опредѣлятъ отъ единъ особенъ законъ. Это тука е, чини ни ся, истинската сполука. Чия е тя? Нѣма съмнѣніе, че тя е въ полза на монархията. Но и слѣдъ установленіето на тѣзи тѣла, ще ли да ся продължава приврѣменностьта въ Франція, или ще престане, не може да ся каже положително ни едното, ни другото.

Опоя, что казахъ минаята недѣля за скорого припознание на Алфонса XII отъ сичкитъ, ся потвърждава. Единъ телеграфъ изъ Мадридъ отъ 22 Януарія извѣщава, че припознание на новыйтъ царъ е свършено дѣло. Друго извѣстіе пакъ изъ Мадридъ отъ 23 Януарія съобщава, че донъ Алфонсъ не по малко сполучува и на бойното поле; неговитъ войски превзели Монреаль, Лепентилла и Лерга, и успѣли да внесжтъ храны и военны потребности въ осаждената отъ карлиститъ Пампелунъ.

Както въ Версайль и Мадридъ, така и въ Българъти благоразуміето и умѣренностьта надвладава. Вслѣдствіе на това, види ся, министритъ, които бѣхъ насѣдвали Мариповича и Христича, дали си оставката, и ся съставило пакъ ново министерство, програмата на което била: умѣренъ прогресъ и миролюбива политика.

ЛИЧНОСТИТЪ И ОБЩЕСТВЕННЫТЪ ПАРТИИ.

Человѣческитъ общества дохождатъ въ растлѣніе, съсипуватъ ся, когато ся не приѣматъ, когато ся немаратъ или когато ся тѣпчатъ въ тѣхъ главнитъ основы на общежитіето. Има начала, които е завѣщалъ намъ предишыйтъ животъ, исторіята; тѣзи начала сж най скъпоцѣнното достояніе останало отъ най дълбоката древность за сичкитъ грядущи поколения, начала останали да животворятъ человѣческитъ общества, догдѣто трае този свѣтъ. Но тѣ животворятъ само тѣзи общества, въ които ся приѣматъ, съзнаватъ и почитатъ като най голѣма свѣтъня. Приѣманіето и почитаніето на тѣзи вѣковѣчны начала може да бѣде дѣло на секиго, който и да е, какъвто и да е, стига само да ся възбуди у него искрата, която отличава человѣкътъ отъ сичкитъ твари на свѣтътъ, който го прави вѣнецъ на твореніето.

Напредокътъ на человѣческитъ общества не е въ измѣняваніето на вѣковѣчнитъ основы на общежитіето; той е въ постоянната борба противъ препятствіята на възможното, по широко применіе на тѣзи основы. Тѣй напримѣръ, правдата не е нѣчто ново на тоя свѣтъ; чувството на правдата е врождено у человѣкътъ; отъ когато сществува человѣчески общество, нейното вѣдвореніе или тѣпченіе е било едно отъ причинитъ за процвѣтаніето или съсипуваніето на общества. Занемареніето или тѣпченіето на правдата секога не е било друго освѣнъ знакъ че обществото върви на растлѣніе, на сплунуваніе. Както е било, така и ще да става до вѣка; другояче и не може да бѣде, защото идеята на секо человѣческо общество е вѣдвореніето на правдата; отсѣгствіето на стремленіе къмъ тази идея прави не само изнишно, но и вредно сществованіето на таковото общество.

Има и друга една общественна осно-

както е невъзможно и неосжщественіето на сществованіе на человѣкъ безъ хлѣба и вода. Напийтъ божественъ. Искупителъ не е ли казалъ: не еднимъ хлѣбомъ будеть живъ человѣкъ.

Правдата и вѣрата слѣдователно когато ся занемаратъ, когато ся не почитатъ въ едно общество, рано или късно то навѣрно ще дойде до своята погнѣбъ.

Да ся възбужда, да ся вкоренява въ срдцата на хората вѣрата, божественното ученіе, е непосредствена дължностъ, постоянна задача на духовнитъ пастыри; да ся вѣдворява, да ся поддържа въ обществото, въ гражданското общество правдата е непосредствена дължностъ, постоянна задача на гражданската власть. Но както духовнитъ пастыри, така и личноститъ, които представляватъ гражданската власть, сж органически членове на обществото, въ което дѣйствуватъ; за това благодѣтелствіето нѣко дѣйствіе много зависи отъ доброто или лошото правствено и умствено направленіе, което владѣе въ обществото.

Доброто или лошото нравствено и умствено направленіе въ обществото е дѣло на неговитъ мыслители; сичкитъ хора не можтъ да обмисляватъ, да схващатъ всестрѣнно голѣмитъ и най важнитъ общественни интереси, зачото по напредъ трѣба да има хлѣбъ человѣкъ, на послѣдъ да мысли; но обществото дава готовъ хлѣбъ на нѣкои личности, които ся посвѣщаватъ на умственъ трудъ съ цѣль за да мыслятъ за това общество, за да го ржководатъ.

Слѣдователно само едни извѣстни личности може да дадѣтъ на едно общество нравствено и умствено направленіе, което да е съобразно съ вѣчната истинна и съ человѣческата правда. Но кои сж тѣзи личности? Тѣ можтъ да бѣдѣтъ и между духовнитъ пастыри и вънъ отъ тѣхъ; тѣ можтъ да бѣдѣтъ и представители на гражданската власть и вънъ отъ неѣкъ. Чомъ ся започне прогресивно движіе въ обществото, числото на тѣзи личности расте постоянно и качества имъ ся отъ день на день свѣршенствуватъ.

Но свѣршенството, пълното свѣршенство не е дадено на человѣка; при това, между мыслителитъ на секий народъ ся появяватъ и такива, които имѣтъ за него такова значеніе, каквото вреднитъ насѣкомы за растеніята. Нечастенъ е този народъ, който ся заблудилъ отъ такива личности; тѣ го манатъ къмъ себе, както маматъ дѣцата съ разны играца и шекерчетъ; народътъ върви по тѣхъ, като мысли, че върви къмъ своето подобреніе; но на мѣсто това той постепенно губи, пропада, и може окончателно да ся съсине, ако бы да ся неспречатъ предъ него мажественно нѣкои самоотверженны личности дълбоко проникнати отъ святоя си призваніе, за да освѣтѣтъ пътътъ му и да покажатъ зиналата предъ него пропасть.

По добръ бы было да не е тѣй; това е жално, но това е тѣй. Цѣната на прогресътъ, на истинныйтъ прогресъ е голѣма; той иска жертвы, голѣми жртвы. Една личность, която говори за любовта си къмъ прогресътъ, ако не иска да размисли за условіята, при които е възможно неговото осжщественіе въ едно дадено врѣме и при извѣстны обстоятелства, то такава личность въ сжщность прогресътъ никога не е трѣснѣла, а друго нѣщо което е свързано просто съ личното ѣ славолюбіе или корыстолюбіе. Ако една личность, която създава условіята на прогресътъ въ едно дадено врѣме и при извѣстны обстоятелства, чека съ скръстени рацѣ да ся осжщевитъ той отъ само себе безъ никаквы успѣлія отъ нейна стѣрна, то она е най лошыйтъ врагъ на прогресътъ. Секому, който выка и ся оплакува отъ ничтожество, отъ подлостъта на народътъ, трѣба да ся представитъ въпроси: а ты, окатъ среди слѣпы, здравъ среди болны, что си ты направилъ, за да съдѣйствуваши на напредокътъ или на прогресътъ, а за възможното искореніе на зло-

ства, враждебната среда, враждебнитъ хора и пр.

Казахъме, свѣршенството, пълното свѣршенство не е дадено на человѣка; нито чѣратурата, нито искусството, нито науката не праватъ личноститъ общественны личности; литературата, искусството, науката сж средства, силы за искореняваніе на злото и за вѣдворяваніе на доброто; трѣба любовь, трѣба вѣра, за да вѣдучеватъ человѣка и да го накаратъ да дѣйствува.

По една мысляща личность, която устѣща своята дължностъ и желае да послужитъ за прогресътъ въ обществото, трѣба предварително строго да испита сама себе, своето знаніе, своитъ силы. Въ поиршето, за което тя имѣа потребнитъ знанія, трѣба да не влиза, догдѣто ся неприготови. Работа, която не ѣ е по силитъ, да не захваща, догдѣто ся не добѣе изискуемитъ силы: секий предприетелно е дълженъ ясно да съзнае, что именно той може да направи съ своитъ знанія и съ своитъ силы, и тогава да ся посвѣти на служеніе на обществото, на служеніе съотвѣтствующе на неговитъ знанія и на неговитъ силы. Когато мыслящата личность рѣши тѣ важны, жизнены въпроси, ще рече, че тя е могла да пизтри своитъ силы и да ся опредѣли работа.

Народнитъ мыслители, развититъ общественны дѣятели не можтъ да бѣдѣтъ много на брой; но въ едно напредничаво общество има множество други личности, кои сж повече или по малко развиты, и които желаѣтъ да съдѣйствуватъ, колкото можтъ, за постиженіето на общото добро, зачото общественното зло лежи върху сичкитъ съсичката ся тяжесть, сички еднакво страдатъ и ропаѣтъ, еднакво пыскатъ подъ неговитъ гнетъ.

Да оставимъ за малко областъта на умозрѣніето и да слѣземъ въ дѣйствителностьта. Нашето народно движіе за да добѣеъ народната си личность е дѣло на наши мыслящи личности; Цариградъ, Търново, Пловдивъ, Сръдецъ и толкозъ други мѣста сж свидѣтели на тѣхното служеніе, на тѣхната дѣятелность. Но койка имѣа право да каже азъ съмъ; дѣло на исторіята е да покаже, кои сж были и кои сж тѣзи личности.

Да мислѣтъ на приказката си. Една развитая личность сама-по-себе е сила; но тя е безсила противъ общественното зло, противъ което само съединенитъ усилія можѣтъ да направатъ нѣчто. Съединеніето, споразумѣніето на мыслителитъ на единъ народъ е отъ най първитъ необходимости. Тѣ не можѣтъ освѣнъ да ся сговорятъ, ако само намѣреніята имъ сж искрени, развитіето имъ да е пълно. Просвѣтитъ служители на прогресътъ не трѣба да ся борятъ само, но и да направатъ нѣчто положително за този прогресътъ. Затова тѣ трѣба да ся трѣсатъ единъ другий, трѣба да ся дръжатъ во едино и да ржководатъ другитъ, народътъ.

Но никакъ не е было и не може да бѣде абсолютно съгласіе между народнитъ мыслители; причината на това не е, че едни желаѣтъ общественното благо, а други не; тази причина лежи въ самата природа, въ неспѣршенството на человѣка. Тука е началото на общественнитъ партии, за които има да поговоримъ на долу.

У сичкитъ образованы народы сществува партии; тѣ ся групиратъ въобщо подъ двѣ главны знамена. Едни трѣсатъ прогресътъ въ постѣпенното разумно улучшение на человѣкътъ въ нравствено, умствено и вещественно отношеніе; тѣ трѣсатъ прогресътъ въ възможное по голѣмото вѣдвореніе на божественното ученіе, на науката и на правдата; други не кандѣсуватъ само съ това; тѣ ся стрѣматъ да разрушатъ вѣковнитъ основанія на человѣческитъ общества, зачото препятствували на прогресътъ, и да организиратъ общежитіето на новы, измысленны отъ тѣхъ основанія, на които нито е сществовало,

вата, нито втората отъ тѣзи двѣ партии пнжтъ еднаквы идеи еднакво мнѣніе, тѣ ся распадатъ на нѣколко группы, секоя отъ които си имѣа извѣстно стремленіе, и ся борятъ ялно за преобладаніе. Повата обаче ни показува распадненіето на го общественны партии, зачото стоніето имъ е дохождало въ противоположскувало ся е съ непреложнитъ кони на человѣческото развитіе. Къзвремѣ по дълбоко въ стремленіята различнитъ партии въ образованныя родъ ще заблѣжме наистина, что нѣкоп отъ тѣхъ умѣѣтъ да съизвѣтъ стремленіето си за общо достъ неизмѣнитъ законы на человѣчн развитіе.

Въобщо сществованіето на партии, като послѣднитъ, не само вредително, но е и полезно въ вѣстепени. Тѣхнитъ предводители дѣватъ спокойно, тѣхната мысль е га и ясна, тѣхната дѣятелность е пѣлива и неуклонна. Песъгласны си въ нѣкои частности, тѣзи партии служатъ за друго освѣнъ да улесни да освѣтѣляватъ и да праватъ по творно общото напряженіе на общото къмъ по добра участь, къмъ по лѣмно свѣршенствование; чомъ е и просвѣтитъ предводители на тѣзи партии оставятъ на стѣрна частитъ споразумѣнія и ставатъ сички подъ знаме, знамето на общото благо.

Наистина нѣкои отъ партиитъ ропейскитъ общества пнжтъ на зѣси написана думата: непримиримы но тѣ сж партии незначителны; бжто не е тѣхно, настоящето никакъ кива сж крайнитъ паписти и комунистѣ, които ся подраздѣлятъ на разбой. Както настоящето, така и сщето принадлежи на онѣзи серіозни партии, въ които ся группиратъ си здравомыслящи элементы въ свѣрмѣтѣ общества. Разумѣва ся, че ниторията, нито разумътъ можѣтъ да пиволатъ и да помислиме, че ще може да ся обземе нѣкога отъ обскурантизма на крайнитъ папизмъ, или отъ лизмъта на червенитъ. И тѣй нѣкои партиитъ въ образованитъ общества сж освѣнъ болезниви израсти, които препятствуватъ на прогресътъ, отъ кото да му способствува.

До тука нѣе имаме предъ видъ вѣчето европейскитъ общества; но аи обьрнемъ къмъ насъ, что ли ще вид. Кой сж, каквы сж нашитъ партии? ли ги? Че ги има, това е извѣстно, кои сж и каквы сж — това не е то извѣстно.

Колкото и да е скорошно нашето родно-църковно възрожденіе, опыти наблюдатель ще заблѣжи обаче, у насъ ся проявлява нѣчто такава, общественны партии. Затова тѣрѣтъ учително ще да е опытаніето за иското и вѣрно охарактеризуваніе нази направленія въ вжръбѣшиятъ пивотъ, направленія, които, въ сжщности аки и да не сж общественны партии поне напоминуватъ това.

Пие ся надѣемъ, че ще можемъ направитъ това до недѣля; за сега рѣшаме особенното вниманіе на читатѣ върху това, что казахъ по гоу народнитъ мыслители, за общественны дѣятели.

ВЪНШНИ НОВИНЫ.

ПАПИСТЫТЪ И АЛФОНСЪ XII

Пнжѣтъ отъ Римъ до единъ фрѣстникъ:

Голѣмо вѣлненіе има въ пѣврата и сѣйтъ мѣръ по причина на изпросъли донъ Алфонсъ отговаря на политикитъ идеалъ на Ватиканъ, или тѣ ся желае осжщественіето на настоящѣ намѣренія на донъ Карлоса.

Пий IX и кардиналъ Антонели сж стари «Изабеллитъ»; това е извѣстно станаха такива особенно отъ 1849,

...и своята преданностъ
Съдалище. Най хубавата тиа-
папското съкровище, укичена пре-
то съ маргарит и драгоценни ка-
е единът от нейните подаръци. По-
още тя дохождаше да колъчи
Катопожето на олтартът, гдѣто Пий IX
не е мессата.
кантъ не иска точно отъ едно пра-
во доказателства на законность; той
иска преди всичко доказателства за
естіе. Наистина, той клони на драга
бъм общитѣ теорин на старитѣ дна-
сичко, что е вѣковно, му е прие-
дог; но повече отъ тия теорин той
о. настоящето сществованіе на едно
ство, което има рѣшителна пре-
ст на Църквата и на Папството.
ователно младитѣ царь Алфонсъ ще
айнъ на папството твърдѣ добръ, ако
нда е рѣшенъ да живѣе въ съгла-
ост духовенството и да защищава «пра-
ет Святото Съдалище».
ваторе Романо, непосредствен ор-
а ватиканската мисль, ни пяснява
и терогически.
еритесь си отъ 12 Январія той съ-
твърдѣ положително донъ Карлоса
дустие борбата, като си признава при-
и призове сщжитѣ донъ Карлоса за
ніе, ако донъ Алфонсъ забравеше,
голическа точка на зрѣніе, хуба-
и общания при възцареніето си.
въ языкъ на Оссерваторето произведе
сьблазнь въ станътъ на «неприми-
паписти. Абсолютнитѣ легитимис-
апекійтѣ дворя сж гледали съ ядъ
къ на казинйтѣ иветникѣ. Млады
ены Французе, които сж тука, веж-
свахъ, «че да бжде нѣкой алфонсистъ,
е, да е отъ революціонната партія,
фонсистытѣ въ Ватиканъ, ако на-
има такива, не могатъ да ся опра-
като и другитѣ.»
трито Оссерваторе ся опита да смег-
женіето на мисльта си; но това ся
малко оцѣнява, че главната му и-
рава, именно едно извѣстно съзнѣ-
династическо право, стига, само
ельтъ да е предаденъ на Църквата.
ще азъ не давамъ голѣма важность
спиритѣ, ако и твърдѣ живостны, на
лътъ; има между тяхъ секого осо-
средства за да докаратъ общото съ-
на това, което сж рѣшили начал-
ви препирни сж доста любопытны
ва азъ ся спирамъ на тяхъ, и ви
е особенно тия млды набожны фран-
въ Римъ, които по свирѣлата логика
одный си умъ, бы извергнали почти
тъ Папа, и especially кардинала Ан-
е, че не стоп доста твърдо на «на-
е никакъв договоръ, никакъв дого-
революціята, казахме единъ отъ
Галы; да! въпросътъ
среди трѣба да е турень между Ком-
и Генриха V, и който не е съ Ген-
е коммунистъ!
дакъ! му казахъ, ето добрыйтъ Пий
станалъ коммунистъ, ако благосло-
я Алфонса!
Е! . . . не мя карайте много да го-
. . . Има нѣтка, които единъ ка-
не трѣба никога да каже! . . .
Кажете, кажете, да ви полекне; азъ
да ся съблазниж, бждете спокойны.
ава той ми изложи една трансценде-
теория, споредъ която Папата, пе-
непогрѣшимъ ex cathedra, може възъ-
зи катедръ да не е тъй голѣмъ поли-
и даже никакъвъ.
Такива и по голѣмы противорѣчїа
дувать въ църковно-гражданскійтъ
съ на западниятѣ народы; за да ся из-
въ отъ тяхъ, види ся, да не помага и
ата непогрѣшимость.

а пакъ най дълбокиятъ преобразованія, които ставатъ въ животътъ на нашиятъ велики съездъ на Истокъ, минуватъ често незаблѣжени.

Това явленіе отчасти ся дължи на обичаята привычка да имаме очитъ си обрѣнати къмъ Парижъ, както и на това, че французскитъ събитія ся движатъ въ единъ кръжъ, и слѣдуютъ пѣтица извѣстны, та може секи да ги разбира. Вържежътъ на напредѣтъ въ Россія, иска по голѣмо наблюдение и познанія по основателны.

Горнитъ классове въ Россія имѣтъ предъ нашиятъ това голѣмо преимущество, гдѣто тѣ знайтъ твърдѣ добръ нѣмскійтъ языкъ, и по това можѣтъ да знайтъ точно, что става у насъ; ние имаме тайны за тѣхъ; но Русската Имперія е за повечето отъ нашиятъ съотечественици земля неговѣтайна и таинствена. Въ очитъ на ултрамонтанитъ, напримеръ Россія ся губи въ единъ мѣглы; тѣ тамъ трѣсатъ неизвѣстнѣтъ, който е предназначенъ за да себѣ князь Бисмарка.

Покушеніето на клѣкалитъ за да избѣрѣтъ русско-германскитъ отношения чрезъ нападенія съ въ Рейхстагъ жалостно сполучихъ послѣдната парламентарска сесія направили ни донесе два новы договори съ Россія, и единийтъ и другийтъ отъ него имѣтъ за цѣлъ да развѣжтъ взаимнитъ ни вещественны сношенія. Консулскитъ трактати и трактатитъ за наследствата ще послужатъ да ослонатъ на юридически основы единъ купъ интереси на наши съотечественици. Освѣтъ това, нова Россія съ своята прѣжа желѣзны пѣтица е различава много отъ стара Россія, что не ще вече да брѣе потребны препятвѣтия, които затруднявахъ до сега търговскитъ сношенія на двѣтъ страни.

Може да кажемъ на здраво, че постыпеното умаление на значеніето на Франція въ насъ, важността на нашиятъ отношения въ Россія става по очевидна. На това землице нашего отечество ще има важны обязанности да испълни.

АВСТРО-УНГАРИЯ.

Въ австро-унгарската имперія, въ Вѣна, занимаватъ най много съ сѣдбата на Офенхайма, а въ Пеща — съ финансовый въпросъ. Сѣдбата на Офенхайма е едно явленіе, което показва до колко материалитъ интереси поражаватъ духътъ и честостта на пѣкои хора, които не видѣтъ друго на този свѣтъ освѣтъ едно ненаситно придобываніе на богатство чрезъ поземлены и непозволени средства. Ние ще кажемъ крайтъ на тази любопытна сѣдба, да дадемъ на читателитъ отчетъ за неѣ.

Колкото за финансовый въпросъ въ Венгрія, той е въ пълна зависимость отъ положеніето на партіитъ въ парламентътъ, а това положеніе отъ день на день става по лошо. Деаковата партія, която създаде сегашното политическо положеніе на Венгрія, ся разинза; намѣто неѣ пѣма друга такава партія, която да може да презвзмогае въ парламентътъ. Офѣзи, които искатъ да поддържатъ и даже да заякчатъ кѣсеевуѣжкитъ връзки между Цислейтанія и Транслейтанія, не ще можѣтъ никакъ да ся споразумѣжѣтъ съ тѣзи, които искатъ дадо личното съединеніе. При това Коломанъ Тиша доказва, че лошото финансово състояніе на Венгрія прѣнеходи най вече отъ съединеніето ѣ съ Цислейтанія, и че разинзаната вече Деакова партія е отговорна за сичкото зло.

Неспоразумѣніята въ парламентътъ пализируватъ тѣи сичкитъ опытуванія на министерѣтъ на финанситъ, г-на Гиши, за да изравни доходитъ съ расходитъ. Мажарскитъ представители въобще не исчатъ нито расходитъ да намалѣтъ, нито доходитъ да увеличатъ чрезъ новы данѣци. А това разумѣва ся не може да догълѣни дефицитѣтъ.

Ултрамонтанитъ выкатъ постоянно върху «пруската политика» на графа Андранш. Споредъ тѣхъ този държавенъ мѣжъ е пѣтълно приврзанъ на князь Бисмарка, и Дръквата трѣба да чака отъ него едно прикрито преслѣдованіе почти толкова опасно, както и това, что върхува въ Германія. Единственното нѣтъ утѣшеніе е идеята, че Россія не навѣди Бисмарка и ще го събори. Между това, ултрамонтанскійтъ органъ *Fatherland* съ жалостъ заблѣжва, че кабинетитъ Вѣнскій и Берлинскій не видѣтъ съгласны, и това причинявало голѣмъ ущербъ на обяненіето на Габсбургскійтъ домъ, станалъ съпѣтникъ на прѣтестантското съединѣ, което изгрѣло етѣдъ Садова. Както и да е, ултрамонтанската партія не пренебрегвава ничто, за да ен поврне влѣніето ѣ въ работитъ на Австро-Унгарія. Тази партія хубавѣ разбира, че за да накара Австрія да дѣйствува въ внѣшнитъ работы като «католическа държава», трѣба прѣво да ся катери господарѣвѣщата днесъ вътрѣшна политика. Това тя не ще лесно

вече народът; влякитъ католически енори въ имперіята съдѣствува за отъварянето на „читала“, чрезъ които да разпространява полъ-лека идентъ си.

РОМЪ.

Англіейскійтъ вѣстникъ *Морнингъ Постъ*, по поводъ на изравнѣнето вече неспоразуміе между Высшійтъ Полтъ и Чернагора, прави слѣдующитъ изъясненія:

Слѣдъ свизжданіето „а тримата императори, миналата година, пѣвѣсти ся, че“ приѣди една обща политика на Немецкото се ся заведе да разполагатъ съ бѣлѣщето на тѣ часть въ Европѣ, единственитъ полѣски нѣжъ на тази страна ако ся пѣтъ по дѣло, тѣ ще туратъ подъ стѣнитъ дѣлѣната на едно съгласіе върху единтъ въпросъ, въ който интереситъ на разполагающитъ ся стѣрны сѣ много разогласны. На мѣсто да разсѣждатъ тѣ сѣ само припомниха, че парижскійтъ трактатъ ся раскъса. Тѣ знайтъ, че Франция е безсилна, тѣ приѣха мнѣніето, че Англія ще ся тегли за напредъ отъ работитъ на Европа. Това стана особенно слѣдъ дипломатическитъ случан при Портата по причина на търговескитъ договори, и ся заали една искра, която бы могла на сека пнута да направи да избухне „Источныйтъ въпросъ“ въ сичката му страшна сила, но това слѣдствие, ако и възможно, не е вѣроятно по настоящему, защото, ако тримата императори и да намѣриха единтъ предметъ за развлеченіе, угуденъ доста на тримата, твърдѣ е смѣнително да ли това чудно единодушіе е дѣйствително. Може да допущиме, че Россія слѣдва, и не безъ успѣхъ, старитъ сѣ преданія, като бѣси да възнагради чрезъ дипломатическитъ обѣды пораженіята които понесе на бойнитъ полета. Парижскійтъ трактатъ бѣше нѣжъ униженіе и наказаніе, които тя бѣси да заличи, и нѣжъ които нека да излезе, и тя до сега ся въсползува чудесно отъ сичкитъ случан. Но намъ е мѣчно да въврѣваме, че Германія нека да направи чѣмъ по силна една имперія, на която толѣзъ завижда, или пакъ ще нека да напѣра Англія да земе едно положеніе, което бы могло да има за слѣдствие (Г. Бисмаркъ знае това найъ добръ) задѣлженіе и твърдѣ пріятны за видоветъ на Германія. Но настояваніето на Англія Пруссія быде пригласена да земе участіе въ парижскійтъ трактатъ, слѣдъ като бѣше явила на пѣла Европа, че тя не нека да ся занимава съ источныйтъ работи. Отъ тогаваше бѣше благоволеніи зрители на заварѣжданіето на Германското Единство, и като има много причини за пріятелски отношенія между двѣтъ правителства, почти нѣма други такива, които бы оправдали, отъ стѣрна на Германія, жертвуваніето на пріятелството на Англія, сѣ цѣлѣна благопріятелствува проектитъ за увеличеніе на една сила, която въ сѣщностъ е една стѣрница. Но ако тѣзи стѣображенія нѣжъ тяжестъ при берлинскійтъ кабинетъ, има други още по силны, които не могатъ да не знайтъ въ Вѣна.

Когато князь Шварценбергъ нарече Италия „географическо израженіе“, лордъ Малмерстонъ отговори, че Австрія не е друго освѣтъ „дипломатическій договоръ“, ако тѣй можеше да ся изражаватъ, когато австрійската имперія бѣше всемогуща, и ще повече това изреченіе е истинно днесъ слѣдъ Садова, и слѣдъ като автономіята на пѣкѣо части на имперіята и отнеха сека мисль за еднородность. Слѣдователно не бы было интересъ на Австрія да благопріятствува една политика за разединеніе, когато ней е толко мѣчно да ся удържи еединена. Елементитъ нѣмскій, чехскій, маджарскій, славянскій, италіанскій, русскій, нѣмскій ще сѣ готовы да и избѣгнѣтъ, иномъ тя престане да върви въ безопасныйтъ пѣтъ, който трѣба да държатъ нейнитъ държавни мѣжѣ чрезъ една системна мѣжѣо равновѣсіе. Австрія може още държати мѣжѣественно саблѣта и да говоритъ, но въ сѣщѣто врѣме тя трѣба да пожелае мирътъ за да избѣгне почти несъмнѣнно распаденіе. Графъ Андраси, който дължи животътъ си на Турція, слѣдъ като тя отрече да предаде Копшта на Русскитъ, които бѣхъ обладали Венгрія, не быль, навѣрно, нескрѣтъ, (ако и да ся предполага това отъ послѣднето му поведеніе, когато поиска да работи въ полза на австрійскійтъ кабинетъ).

И тѣй, когато нѣмъ видимъ, че стѣжѣтъ на трѣтъ имперіи по видимому е повечѣ страшно, отъ колкото въ сѣщностъ, не некаме да напомнимъ на читателитъ, които силата оттоманска има коравъ животъ и трѣино сѣществуваніе. Турція е побѣдавана съ голѣма загуба на врѣме, чѣлвѣци и пары, защото тя е въ сила да се обѣзне секой непріятель, който бы поикалъ да ѣхъ нападне, безъ да е преслѣванъ добѣтъ.

но за да ѝ позволи да помисли, днес, за
нападателна война. Най-сетѣ, ако Англія
и да трѣба да говори съ голѣмо смиреніе,
слѣдъ сичко това, което тя понесе и остави
да направатъ, но ще ѝ е позволено да ка-
же, че сички оиѣ, които си „обображаватъ“,
че тя ще ся подчини лекога, даже когато
интереситъ ѝ непосредственно ся локачатъ,
ся лѣжъ много. Англія, наистина, си
пръ... оглухуци, когато ѝ праватъ просто
извикване, и тя не дава доказателство
за голѣма прозорливостъ, когато не забѣ-
лѣжава различнитъ послѣдствія отъ движе-
ніята на европейската политика, движениѣ,
за които тя мисли, че не ѣ интересуватъ
сѣществено. Но ако, случайно или намѣ-
рено, истиннитъ въпросъ да избухне дѣй-
ствително въ сичката му ширинъ, невъз-
можно би было за Англія да не земе
участіе въ сблъскуваніето; това участіе
повелително ѝ ся назначаватъ отъ необходи-
мостта да пазѣ пѣтитъ за Индія, който ся
находи днесъ въ сърдцето на Оттоманската
Имперія, на която «независимостта и цѣ-
лостта» сѣ сѣществено тождественни съ
англійската имперія.

СЪРБІЯ.

Извѣстиятъ отъ Берлинъ че германското
правителство повиыкало изъ Бѣлградъ свой-
тъ генераленъ консулъ, г-на Розена. Този
случай даде поводъ на разны тълкуванія
отъ стѣрна на вѣстницитъ; нѣкои некажъ
даже да убѣдѣтъ, че положеніето което
зима Германия въ Бѣлградъ было показ-
вало разногласіе въ политиката на тритѣ
сѣверны силы. Но повиыкваніето на г-на
Розена изъ Бѣлградъ е лишено отъ това
значение, каквото понекаха да му дадѣтъ.
Случайтъ е този:

Между сѣрбското правителство и герман-
скійтъ консулъ ся подигнало неспоразу-
мѣніе за предсѣданіе въ дипломатическитъ
церемоніи. Г-нъ Розенъ ся домогвалъ
да държи първитъ редъ между консултѣ;
като по отдавнашенъ отъ сѣбрїята
си той наистина ималъ това право. Но
сѣрбското правителство было на мнѣніе, че
«политическитъ агенти» стоятъ по горѣ
отъ генералнитъ консулы, и затова не
могло да склони на притязаніето на гер-
манскійтъ консулъ, който нѣмалъ титла
политическій агентъ. По слѣдствіе на това
малко преди новата година г-нъ Розенъ
оставилъ Бѣлградъ, за да избѣгне затруд-
нително положеніе при общото предста-
вленіе на консултѣ предъ князѣтъ по слу-
чай на новата година.

Берлинскійтъ полузваннчепъ вѣстникъ—
Нордъ-дайтче-цайтунгъ — въ единъ членъ
по тая работа, като одобрява поведеніето
на г-на Розена, укорява сѣрбското прави-
телство за незаконнитъ му притязанія.
«Политическій агентъ» не значи ничто на
дипломатическійтъ лзыкъ, притурѣ нѣм-
скійтъ вѣстникъ; този лзыкъ знае послы
извъредны посланици, и пълномощны ми-
нистры, министри резиденты, и повѣренни-
ци. За това много правителства припозна-
ватъ, че отъ точка зрѣнія на международ-
ното право титлата: «политическій агентъ»
нѣма никакво вліяніе върху редѣтъ на ди-
пломатическитъ представители единъ къмъ
други.» *Левантъ Хералдъ* по поводъ на то-
ва казва, че стигнали изъ Бѣлградъ за тозъ
случай изселенія, споредъ които въпросѣтъ
за предсѣданіе было лично притязаніе на
г-на Розена, който, преди да остави Бѣл-
градъ, утвърилъ сѣрбското правителство, че
този случай нѣма никакъ да измѣни ста-
налото споразумѣніе между кабинетитъ
вѣнскій, берлинскій и петербургскій за от-
ношеніята имъ къмъ Сѣрбія.

— Новитъ сѣрбскій кабинетъ е съста-
венъ отъ слѣдующитъ лица: Г.г. Стефанъ
Новичъ, министъръ на вжтрѣшнитъ дѣла
предсѣдатель; Милановичъ министъръ на
правосѣдіето; Маричъ — на съобщеніята;
Міатовичъ — на финанцитъ; Богичевичъ —
на вѣншнитъ дѣла; Протичъ — на войската.

ВЖТРѢШНИ РАБОТЫ.

ДЕПУТАЦИЯТА
НА ЕВАНГЕЛИЧЕСКІЙТЪ СЪЮЗЪ.

Четемъ въ *Левантъ Хералдъ* отъ 18
нуарія:

Вчера въ Шотландската Миссія на Пе-
тембе-пазаръ стана, подъ предсѣдательст-
во на почтасмийтъ д-ръ Блиса, многобро-
но сѣбраніе отъ членовѣтъ на различни
протестантски общини въ Цариградъ. Слѣ-
дѣна пѣснь и една молитва, д-ръ Бли-
сѣ представи на сѣбраніето членовѣтъ на де-
путацията.

Почтасмийтъ Ж. Девисъ, членъ отъ де-
путацията, казалъ, че цѣльта на тѣхното
послание е вътроепоудната свобода за е-
ккліи. Когато още были въ Англія, тѣ ч-
бѣдственнитъ были на нѣкои отъ тѣхъ
тѣ братія преслѣдуемы по вътроепоуд-

исканіето на речената депутация, а приеми на аудіенція отъ Н. В. Султанъ не ся приело отъ Высочата Порта, каторекото Правителство като занае, е противъ господствующійтъ типъ, се позволила официална аудіенція на Величество на лица, които, ако не почтенны и знамениты членове на нѣкако общество, нѣмжтъ никакъго вѣдѣнья характеръ, не пайде благосудоволити исканіето нѣмъ. При тѣсоката Порта яви на посолството, благодареніе ще приеме и ще подари, която не склонила да врѣхителство реченныйтъ мемуаръ на ла да ся върне въ Англія.

Тюрки отъ четвъртъкъ, като знаятъ отъ горьказанныйтъ отчетъ на Хераде за събраніето на Першемъ правн долнето разсѣжденіе, което, дълго доста, броне за потрібно за читателітъ.

« Онова, което нѣспрво бие въста отъ отчетъ на събраніето, то е изъяснені който сж говорили почтенныйтъ депутатъ Евангелическійтъ Сьѣзъъ.

« Да слуша нѣкоя наистина подоборъмы изъ угата на умны и почтенны вѣщцы, не ще ли да помисли, че нѣмжъ вѣсеме въ Турція още въ ереднѣтъ мзу

« И при това, като оставимъ на тѣтїа неумѣстни оплакуванїя обществѣ, бн доказано днесъ, че нѣмѣ страна вѣтѣтъ, въ която вѣроисповѣдната тѣрѣзѣ да ся допуца толкова на широко, а въ Турція.

« Не е ли предъ очи, че секое нство исповѣдува своята вѣра безъ ученіе и прїятствіе?

« Отъ что произлиза слѣдователно, то тѣмъ господа отидоха до тѣмъ да виняватъ прѣслѣдваніе на христїанъ

« Изъясниха ли това саизъ, изъяснѣ съвѣста си? Не, навѣрно! Но тѣ грѣшн введены въ заблужденіе, и нѣмѣ въ вѣрнѣмъ. Тѣ сж измѣнены отъ сжмѣтїи «ревностии Американцы, които сж дѣтъ въ Сирїя въ нѣтътъ на Христїанъ, които сж единственнытъ първоначалныи и единственнытъ законны органы на Евангелическото общество.

« Но кой не знае, че тѣмъ предпрїятелн на прозелитизмъ ся занимаватъ вече съ своитѣ личны интересы, отъ който сж интересы на вѣрата, на нѣмѣ ся казватъ апостолы?

« Не сж ли тѣ, наистина, тѣмъ нѣмѣ благодѣтели, които напѣдника стѣмъ на англїйскитѣ и американскитѣ вѣснѣ, съ англїйскитѣ доношенїя, едно отъ нѣмѣ по лъжовны, по причина на единъ сжмѣтїи който не заслуживае честиа да ся сжмѣтїи родува? Не е ли нѣмѣ, нѣмѣ, какъ неосновны доношенїя, гдѣто вѣснѣ цѣтъ отъ сѣка боа, съвършено заблуждѣны, паднѣмѣхъ силны выковѣ противъ цїя и нейнытъ управляющїи? Не сж ли нѣмѣ доношенїя, натрупаны съ коментарїи вѣснѣ, гдѣто развѣдувахъ Евангелическійтъ Сьѣзъъ и го накараха да между насъ една депутация съставена най влѣятелнытъ му членове? И сжмѣтїи да дойдѣтъ до что? Да ся докаже динѣ пѣтъ, че служителитъ Божїи, нѣмѣ обыхаха да почитатъ и да вѣрватъ, нѣмѣ іакѣ, като дойдѣ случая, да прїемиа фактовѣтъ тѣй добрѣ, и може бы нѣмѣ отъ колкого нѣкоя не посвятены, който стѣдно имѣтъ това занаятъ.

« Ако миссіонеритѣ въ Сирїя, вѣснѣ вены отъ истинныйтъ начала на религіи на която ся проглашаватъ вѣсныи тѣтели, ся бѣхж ограничили да вѣснѣ, цезарю това, что с на цезаря и Богу, а что е на Бога, тѣ не сѣмѣ да заснѣ, днесъ Евангелискійтъ Сьѣзъъ, нѣмѣ обявѣнїето на протестантската прѣснѣ.

« Что бы помислили въ Америкѣ Англія, въ Пруссїя, ако да добѣмѣ, бѣжденіе, че минимитъ прѣслѣдванїя вены отъ миссіонеритѣ въ Сирїя, нѣмѣ освѣнѣ чиста измыслица на плодотворнѣмъ въображенїе? Съ какво око нѣмѣ глѣднѣтъ учинителитъ на подобно нѣмѣ напущѣ клеветническо върху едно нѣмѣ, което си има за добродѣтель ротѣримостѣа до край предѣли.

« За това онова, което е най за чѣмъ въ този случай, че такива человѣчнѣ, нѣмѣ выто сж тѣмъ, что стоятъ на чело на Евангелискійтъ Сьѣзъъ, да ся оставатъ бѣждѣтъ введены въ заблужденїе отъ жовны дописки, когаты тѣ сж нѣмѣ свое расоложенїе, за да ги контролнѣмъ официалнытъ раппорты на англїйскитѣ посланникѣ, който е най вече отъ сжмѣтїи другою въ стѣтѣніе да бѣде точнѣ, доменѣ, и който е пратилъ на прѣснѣ стѣтѣно си своитѣ раппорты за сжмѣтїи обрамѣми прѣслѣдванїа!

« Ако на мѣсто да ся увлекатъ първото движенїе на вѣроисповѣднѣмъ жарѣ, побужденїе само на себе уважнѣно, тѣ да бѣхж слѣвовали мѣдро то нѣмѣ на дѣствїе толкози естѣственѣмъ кози разуменѣ, цѣхж наистина да нѣмѣ непрїятнѣмѣа за напрасно правнѣмъ толкова шумѣ върху единъ вѣспросъ, что вредѣтъ отъ колкого полезѣмъ на ценнытъ интересы, на които сж тѣмѣ стѣны покровители.

« Но отъ друга стѣрна и да ся сжмѣтъ даже за вѣрѣмѣ че раппорты миссіонеритѣ въ Сирїя сж основателнѣмъ точны, по кое право Евангелическійтъ Сьѣзъ бы ся мѣмѣлъ въ единъ вѣспросъ, то не ся касае освѣнѣ до прѣдѣствїе на протестантскитѣ силы? Сирѣ Х

даже и въ този случай не можеше и
теглическата депутация не можеше и
даше да дойде до нѣкой резултатъ,
Правителството на Султанитѣ не
а разискува тази распра освѣн съ
увѣлителитѣ на заинтересуванитѣ въ
то.
а, кто и да ся обсжда поведеніето
донеритѣ въ Сирія, каквито сѣмгча
а, бстоятелства и да нмъ ся дажджъ,
а, поведеніе е незаконно и осждителъ
а, поше тѣзи госнода дѣйствуваха въ
а, на вѣрата, изпнишната нмъ равностъ
а, та уважителна причина; но тѣ са
а, атъ да ся разбере, че онова, което
а, душевлява, е далечъ отъ божествен-
а, ности, която нмъ е повѣрена. Нѣ-
а, прииѣры ще убѣдѣтъ достаточ-
а, ностъ.
а, ливанскіиѣтъ управителъ като забѣл-
а, че училищата въ мѣстото сѣ недо-
а, да го въсползува отъ новитѣ уе-
а, ва народното просвѣщеніе, и основа
а, па, презъ една година, около 50 у-
а, чина по похвално безъ съмнѣніе, и
а, които ся грижатъ за достоинството
а, да успѣхътъ на едно мѣсто не можехъ
а, да бжекопелатіонъ. Е добръ! чтомъ
а, бстантскіиѣтъ мисіонеры ся научиха за
а, нѣніята на властѣта, побързаха да да-
а, дут единъ мѣнауръ на американскіиѣтъ
а, въ мѣстото за да ся протинатъ на
а, добръшеніе, което наричаха *незаконна*
а, *инициѣла*. Между другитѣ доказателства
а, видкрѣпленіе на тѣхнитѣ олакуваніи,
а, збуваха, че ако ливанскіиѣтъ управи-
а, твотри гражданскіи бжепатини уч-
а, нѣтъ бжепатинно за сичкитѣ общини, у-
а, нѣтъ бже избѣгнатъ изъ протестантскитѣ
а, ррща, успѣхътъ на които тѣ много ще
а, вреди!

ВНОСНЫ СТОКИ				Цѣна	Тяжесть	Л.Т.	ВНОСНЫ СТОКИ				Цѣна	Тяжесть	Л.Т.	ВНОСНЫ СТОКИ				Цѣна	Тяжесть	Л.Т.
ХРАПЫ							МЕТАЛЫ							ПРѢЖДА						
Жито кораво Азовско и Бесарабеко	Гр.	34	до	37	Килото	125	Чиликъ Триестински	Гр.	215	—	Кассата	100	Валкеръ	8/14	Гр.	67	—	Пасета		
" " Пизаниль	"	34	"	37	"	"	Желѣзо въ ламы	"	76	—	"	106	Викторпортъ Бржтеръ	"	"	67	до	68		
" " Балдинчикъ и Кюстенджо	"	30	"	34	"	"	" " яры	"	85	—	"	"	Харглей	"	"	65	—	"		
" " Родосто и Едренско	"	33	"	36	"	"	" Лазарина сортиментъ	"	125	до	130	"	"	"	"	62	—	"		
" меко Дунавско	"	28	"	33 1/2	"	"	" Мѣхляжи	"	140	—	"	"	"	"	"	62	—	"		
" " Физибѣ и Бургасъ	"	31 1/2	"	33	"	"	" Шведско	"	160	—	"	"	"	"	"	51	—	"		
" " Прка Азовъ и Одесса	"	32	"	36	"	"	Бажръ Англійски	"	15 1/2	"	16	"	"	"	"	57	до	58		
" " Дунавска	"	30	"	35	"	"	Курицумъ (шочи)	"	160	"	165	Оката	"	"	"	64	—	"		
Кукоружъ Анадолики	"	—	"	—	"	100	Катай	"	670	"	675	Кантарътъ	104	"	"	62	—	"		
" Дунавски	"	—	"	—	"	"	Пшаджръ	"	7 1/2	"	—	"	100	"	"	70	—	"		
" Михаличъ и Панорма	"	24 1/2	"	25 1/2	"	125	Динско	"	Фр. 114	"	115	"	104	"	"	82	—	"		
Ячмигъ Дунавски	"	18	"	18 1/2	"	"	Тенекъ М. I. M.	"	Гл. 325	"	330	Оката	"	"	"	86	—	"		
" Рузелийски	"	18 1/2	"	19	"	"	Кариди сортиментъ	"	"	"	90	"	100	"	"	74	—	"		
Овесъ Одесскій	"	—	"	—	"	"	" Парижски	"	"	"	92	"	"	"	"	50	—	"		
" Рузелийскій	"	14	"	15	"	"	Джамове (стакла)	"	"	"	20	"	"	"	"	48	—	"		
Ржжъ Дунавска	"	—	"	—	"	"						"	"	"	"	77	до	80		
БРАШНА							РАЗНЫ							ИЗНОСНЫ СТОКИ						
Мѣстна коравы и мѣки	"	210	—	245	2-та чувала	125	Чай Когко	"	20	до	28	Оката	103	"	"	"	6 1/2	до	6 3/4	
Браилски 00000	"	—	"	—	1 чуваль	100	" отъ цвѣтъ	"	45	"	120	"	"	"	"	"	7 1/2	"	8	
" 0000	"	108	—	—	"	"	Кола Френска	"	6	"	6 1/4	"	128	"	"	"	11 1/2	"	12	
" 000 и 00 1/2	"	100	—	—	"	"	" Англійска	"	220	"	230	Кассата	100	"	"	"	6 1/2	"	6 3/4	
" 00 и 0 1/2	"	90	—	95	"	"	Спирта Френски, Русски, Англійски	За	1 Л.Т.	"	"	103	"	"	"	"	13	"	14	
Галацки 1, 2, 3	"	94	до	110	"	"	Ромъ Американски	"	1	"	"	"	"	"	"	"	45	"	55	
Одески 1 ^о качество	"	130	—	—	"	"	" Англійски	"	1	"	"	"	"	"	"	"	38	"	32	
" 2 ^о	"	116	—	—	"	"	" Триестински	"	1	"	"	"	"	"	"	"	45	"	55	
" 3 ^о	"	105	—	112	"	"	Маасло Сибирско	"	1	"	"	"	"	"						